

CHƯƠNG 22

Vương Tích Hương liền nói:

—Được thôi! Để ta trị thương cho các người xem!

Hai tay lại liên tiếp điểm lên ngực Lãnh Như Băng, một hồi sau thì hai mắt chàng đã từ từ mở ra.

Công Tôn Ngọc Sương hỏi:

—Vương Tích Hương, sau khi chúng ta theo lời phân phó của người luyện mười lần thì sao?

Vương Tích Hương mỉm cười đáp:

—Ta sẽ thoái xuất giang hồ, từ nay không quan tâm đến chuyện của hai người nữa.

Công Tôn Ngọc Sương nói:

—Chỉ sợ người không giữ lời.

Vương Tích Hương cười nói:

—Có cần ta lập thệ không?

Vương Thông Huệ liền xen vào:

—Tốt nhất nên lập lời thề nặng một chút để tăng thêm một chút lòng tin cho tiểu muội.

Vương Tích Hương mỉm cười hỏi:

—Nếu như một trong hai người đến mời ta trùng nhập giang hồ thì tính sao?

Công Tôn Ngọc Sương đưa mắt nhìn Vương Thông Huệ nói:

—Nếu như có người đến mời người, quyết không phải là ta.

Chỉ nghe Vương Thông Huệ nói:

—Nếu tiểu muội đến thỉnh cầu cô nương thì đó lại là chuyện khác.

Vương Tích Hương nói:

—Ngoại trừ hai vị, người khác đến ta cũng chẳng quản làm gì.

Vương Thông Huệ liền nói:

—Được! Vậy chúng ta nhất ngôn vi định, tiểu muội cho dù có chết cũng sẽ không đến thỉnh cầu Vương Tích Hương nữa.

Sau khi được Vương Tích Hương điểm một hồi trên ngực, đột nhiên Lãnh Như Bằng đứng thẳng người dậy.

Chỉ nghe Vương Tích Hương nói:

—Hai người tập Ma Công của ta mười lần, Vương Tích Hương này mà không thoái xuất giang hồ thì trời tru đất diệt.

Nói đến đây nàng ngừng lại một chút rồi tiếp:

—Tam hoa tụ đỉnh, khí khởi Đốc mạch.

Công Tôn Ngọc Sương nói:

—Ta không tin thế gian có loại võ công nào mà luyện xong rồi sẽ chết.

Vương Tích Hương cười nói:

—Tự nhiên là không có rồi. Vương Tích Hương ta mới chỉ luyện võ có sáu tháng mà đã có thể từ một người không biết võ công có được thành tựu như ngày hôm nay. Hai người cứ yên tâm mà luyện là được.

Nói đoạn, nàng đưa hữu thủ chếch lên phía trước rồi nói tiếp:

—Các người cứ làm theo đúng như ta là được.

Đột nhiên nàng dừng lại, tùm tùm cười rồi tiếp:

—Chiêu này gọi là «Niêm Hoa Vi Tiểu», tả thủ đặt trước ngực, ngũ chỉ nửa xòe nửa cụp.

Công Tôn Ngọc Sương và Vương Thông Huệ chỉ còn cách làm y như lời nàng nói.

Hữu thủ Vương Tích Hương chằm chằm co lại, đặt trước ngực, thân trước từ từ nghiêng ra phía trước. Nàng mỉm cười nói:

—Pho võ công này của ta, mỗi chiêu đều có một cái tên rất hoa mỹ. Chiêu thứ hai này tên là «Tây Tử Bồng Tâm».

Công Tôn Ngọc Sương, Vương Thông Huệ đồng thời cảm thấy chân khí đang ngưng tụ ở Đốc mạch, đột nhiên chạy ngược lên ngực, hơn nữa khí thế hung mãnh, không gì cản nổi.

Cả hai đều khẽ chau mày, không biết chuyện gì xảy ra.

Vương Tích Hương không để hai người kịp suy nghĩ, lập tức đổi sang chiêu khác, miệng hô lớn:

—Mau nhìn chiêu này.

Nói đoạn, nàng đưa cao hữu thủ, tả thủ đặt ngang trước mặt, thân người hướng nghiêng nghiêng sang phải rồi nói:

—Chiêu này tên là «Ỗ Lan Đãi Quân».

Công Tôn Ngọc Sương, Vương Thông Huệ đang bị chân khí nghịch xung, tâm thần bất định, bất giác cứ làm theo hệt như nàng.

Chỉ thấy chân khí nghịch xung lên ngực, đột nhiên chuyển vào kỳ kinh, nhưng khí thế đã giảm dần, lúc ẩn lúc hiện.

Vương Tích Hương đột nhiên đưa hai tay lên cao quá đầu, năm ngón tay chụm lại, ngửa người ra phía sau nói:

—Chiêu này gọi là «Quý Phi Thương Xuân».

Lúc này, Vương Thông Huệ và Công Tôn Ngọc Sương như bị điều khiển, dường như không thể khống chế được luồng chân khí trong người, cảm thấy luồng chân khí đó lại tỏa khắp mười hai đường kinh lạc, thông thẳng đến sinh tử huyệt quan.

Vương Tích Hương khẽ mỉm cười, hai tay đưa thẳng ra phía trước nói:

—Chiêu này tên «Tổng Quân Thiên Lý».

Tiếp đó mặt nàng chột trở nên nghiêm túc nói:

—Chiêu cuối cùng có cái tên không nhã nhận lắm, «Địa Ngục Hữu Môn».

Nói đoạn hai tay thu lại, thân liễm nội lực, từ từ đứng lên.

Công Tôn Ngọc Sương và Vương Thông Huệ cũng bắt chước làm theo hệt như nàng, cùng lúc đứng lên.

Vương Tích Hương nói:

—Hai vị cảm thấy thế nào?

Công Tôn Ngọc Sương lạnh lùng nói:

—Chẳng có gì cả.

Vương Tích Hương nói:

—Đây là lần đầu tiên, nếu như hai vị có thể làm thêm mấy lần nữa, Vương Tích Hương ta sẽ thoái xuất giang hồ.

Công Tôn Ngọc Sương nói:

—Có gì mà không dám?

Đột nhiên Lãnh Như Băng cao giọng nói lớn:

—Hai vị không thể trúng kế khích tướng của nàng được.

Đáng tiếc, chàng đã muộn một bước, hai người đã bắt đầu làm lại một lượt nữa.

Nào ngờ hai người làm liền một mạch như thuận thủy thoi châu, từ chiêu đầu tiên đến chiêu cuối cùng, «Địa Ngục Hữu Môn» mới dừng lại.

Vương Tích Hương mỉm cười nói:

—Đây là lần thứ hai, làm thêm tám lần nữa là hai vị coi như đã toàn thắng.

Lãnh Như Băng vội vã lên tiếng ngăn cản:

—Hai vị cô nương quyết không thể trúng kế của nàng. «Cửu Ma Huyền Công» là một loại võ công vô cùng độc ác, chỉ cần bắt đầu luyện thì vĩnh viễn không thể dừng lại được nữa.

Vương Tích Hương chỉ khẽ mỉm cười, không lên tiếng phản bác lại lời nói của Lãnh Như Băng.

Công Tôn Ngọc Sương liền hỏi:

—Lãnh huynh. nếu như Vương Tích Hương có thể luyện được, tại sao chúng tôi không thể luyện?

Lãnh Như Băng nói:

—Trường tận nội tình, tại hạ cũng không được rõ lắm, chỉ biết rằng đây là một loại võ công không nên luyện, hai vị không nên vì sự háo thắng nhất thời mà trúng phải ngụy kế của nàng.

Công Tôn Ngọc Sương cảm thấy chân khí bắt đầu loạn động, không thể điều khiển được nữa, trong lòng không khỏi sinh cảm giác lo lắng, thậm chí: “Đây là chuyện gì vậy? Lẽ nào luyện loại võ công này có thể dẫn đến trọng thương?”

Nàng liền đưa mắt nhìn sang, chỉ thấy Vương Thông Huệ đang nhăn nhó mặt mày, xem ra vô cùng đau đớn.

Vương Tích Hương liền lên tiếng nói:

—Nếu như hai người cảm thấy có điều bất ổn, thì mau ngồi xuống vận công điều tức, tránh để chân khí tích tụ trong kỳ kinh bát mạch, dẫn đến nội thương.

Vương Thông Huệ dường như đã chịu không nổi, liền ngồi xuống luyện theo chiêu thức của Vương Tích Hương khi nãy.

Công Tôn Ngọc Sương miễn cưỡng chịu đựng một hồi, nhưng cuối cùng cũng không thể ngăn được bản thân luyện theo Vương Thông Huệ.

Vương Tích Hương quay đầu lại nhìn Lãnh Như Băng nói:

—Người đã nhìn thấy chưa?

Lãnh Như Băng lạnh lùng nói:

—Nhìn thấy cái gì?

Vương Tích Hương cười cười nói:

—Hai người bọn họ đã không thể tự điều khiển được bản thân rồi.

Lãnh Như Băng chỉ cười lạnh một tiếng, đột nhiên cất bước tiến về phía Vương Thông Huệ. Trong lòng chàng biết rõ, nếu như muốn ngăn cản hai người lại, chỉ có một biện pháp duy nhất, chính là điểm huyết đạo của họ lại.

Vương Tích Hương tức giận gầm lên:

—Đứng lại!

Lãnh Như Băng dừng bước quay đầu lại hỏi:

—Có chuyện gì?

Vương Tích Hương nói:

—Nếu như người dám vọng động tức là tự tìm tử lộ đó.

Lãnh Như Băng thầm nhủ: “Bây giờ nếu không cứu hai người bọn họ, chỉ sợ sau này không còn cơ hội nữa.”

Nghĩ đoạn, chàng liền vận khí giới bị, đề phòng Vương Tích Hương đột kích, đồng thời bước lên một bước dài, tả thủ vươn ra điểm vào huyết đạo của Vương Thông Huệ.

Vương Tích Hương liền quát lớn:

—Hãy thử «Đoạt Hồn Thoa» của ta!

Lãnh Như Băng nghe vậy liền lắc người tránh sang một bên.

Chàng quay đầu nhìn lại, chỉ thấy không thấy vật gì bay đến, không khỏi khẽ chau mày. Chàng đang định lên tiếng hỏi, thì đột nhiên cảm thấy một cổ ám kinh đang lao thẳng đến trước ngực. Lãnh Như Băng nhất thời không phòng vệ, bị ám kinh đẩy lùi liên tiếp bốn năm bộ, lảo đảo một hồi mới đứng vững lại được.

Vương Tích Hương một chưởng đẩy lùi Lãnh Như Băng, lạnh lùng lên tiếng:

—Dựa vào võ công tầm thường của người mà muốn cứu hai người bọn họ sao? Đúng là không biết tự lượng sức mình.

Lãnh Như Băng thâm vận chân khí, cảm thấy nội thương không nặng lắm, vẫn còn khả năng tái chiến bèn lên tiếng nói:

—Công Tôn Ngọc Sương và Vương Thông Huệ có thù hận gì với nàng mà phải đối xử với họ như vậy?

Vương Tích Hương đột nhiên thay đổi ngữ khí, mỉm cười nói:

—Hai người bọn họ đều là tình địch của ta, chỉ cần hai người bọn họ chết đi, chàng có thể cùng ta sống bên nhau trọn đời.

Lãnh Như Băng lạnh lùng nói:

—Cho dù phụ nữ trên thế gian này chết hết, Lãnh Như Băng này cũng quyết không lấy cô nương.

Vương Tích Hương liền hỏi:

—Tại sao? Ta có điểm nào không bằng họ?

Lãnh Như Băng nói:

—Một nữ nhân có lòng dạ độc ác, coi mạng người như cỏ rác. Cho dù cô nương có đẹp như thiên tiên cũng chẳng ai lấy cô đâu.

Vương Tích Hương cười khanh khách nói:

—Thật sao? Lẽ nào ngoại trừ người ra, không còn ai muốn lấy ta nữa sao?

Lãnh Như Băng nói:

—Có thể trên đời này có hàng ngàn, hàng vạn người muốn có cô nương làm vợ, nhưng tuyệt đối không phải là Lãnh Như Băng này.

Vương Tích Hương liền chậm rãi đứng dậy, nở một nụ cười tươi như hoa rồi bước đến bên Lãnh Như Băng nói:

—Chàng đã quên lời thệ hải minh sơn của chúng ta rồi sao? Chàng đã hứa sẽ lấy thiếp rồi mà?

Dưới ánh nến bập bùng, gương mặt của Vương Tích Hương trở nên hiền hòa khả ái vô cùng, ánh mắt nàng nhìn Lãnh Như Băng tràn đầy nhu tình mật ý. Trong nháy mắt, dường như nàng đã khôi phục lại vẻ ôn nhu khả ái của ngày xưa.

Lãnh Như Băng bất giác ngẩn người nói:

—Vương cô nương!

Vương Tích Hương khẽ thở dài một tiếng hỏi:

—Chuyện gì vậy?

Lãnh Như Băng hỏi:

—Nàng có tỉnh táo không?

Vương Tích Hương đáp:

—Bây giờ thiếp đang rất tỉnh táo?

Lãnh Như Băng liền nói:

—Vậy mau buông tha cho họ đi!

Ánh mắt nhu hòa của Vương Tích Hương liền chuyển qua gương mặt của Công Tôn Ngọc Sương, nàng nhìn một hồi rồi chậm rãi nhấc chân lên. Đúng lúc nàng định tiến về phía Công Tôn Ngọc Sương, thì đột nhiên hai tay ôm bụng quỳ gục xuống.

Lãnh Như Băng vội vàng chạy đến, đưa tay đỡ nàng đứng dậy hỏi:

—Vương cô nương, nàng sao rồi?

Vương Tích Hương chậm chậm ngẩng đầu lên nói:

—Ta không sao!

Nói đoạn, đay tay đẩy mạnh Lãnh Như Băng một cái.

Khi ánh mắt của chàng tiếp xúc với ánh mắt của nàng, bất giác ngẩn người ra không nói được gì. Thì ra, ánh mắt nhu hòa khi nãy của Vương Tích Hương đã trở nên lạnh lùng tàn ác như mới đầu, gương mặt nàng tựa như phủ một lớp sương mỏng, trông vô cùng lạnh lùng tàn khốc.

Lãnh Như Băng khẽ đằng hắng một tiếng rồi nói:

—Vương cô nương...

Vương Tích Hương lạnh lùng hỏi:

—Có chuyện gì?

Lãnh Như Băng nói:

—Không phải nàng đã đáp ứng với ta là buông tha cho bọn họ sao? Tại sao lại thay đổi chủ ý?

Vương Tích Hương nhắm nghiền hai mắt, đứng bất động, không lên tiếng trả lời câu hỏi của Lãnh Như Băng.

Lãnh Như Băng cảm thấy hết sức kỳ quái, tự nhủ: “Vương Tích Hương này bị sao vậy, khi giận khi vui, nóng lạnh bất thường.”

Nghĩ đoạn, bèn đưa mắt quan sát kỳ càng hơn, chỉ thấy Vương Tích Hương vẫn nhắm nghiền hai mắt, bờ ngực khẽ cử động, tựa hồ như đang vận công điều tức. Lãnh Như Băng thấy vậy trầm nghĩ: “Xem ra nàng đang vận khí điều tức. Sau khi nàng luyện thành Ma Công, tâm tính đã hoàn toàn thay đổi. Chi bằng ta nhân cơ hội này xuất thủ điểm huyết đạo của nàng lại đã rồi mới tính sau.”

Tâm niệm chuyển động, chàng liền dịch bộ tiến về phía Vương Tích Hương. Chàng tự nhủ: “Giờ đây võ công của Vương Tích Hương đã hơn hẳn mình, nếu như muốn một kích thành công, chỉ có cách âm thầm ám toán. Tình hình trước mắt đang vô cùng cấp bách, cho dù không phải hành động quang minh chính đại, nhưng cũng đành phải tùy cơ ứng biến vậy.”

Nghĩ đến đây, chàng đã tiến đến sát bên cạnh Vương Tích Hương rồi. Chàng chân chừ giầy lát, rồi nhấc tay lên dứt khoát điểm vào Kiên tĩnh huyết của nàng một cái.

Thân hình Vương Tích Hương khẽ rung lên hai cái rồi ngã vật xuống.

Lãnh Như Băng vội đưa tay ra đỡ lấy thân hình nàng, nhẹ nhàng đặt xuống đất. Quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Vương Thông Huệ và Công Tôn Ngọc Sương vẫn đang tiếp tục luyện võ công khi này Vương Tích Hương truyền thụ, trong lòng chấn động, trầm nghĩ: “«Cửu Ma Huyền Công» này thật là lợi hại.”

Nghĩ đoạn, nhanh chóng đứng dậy tiến lại điểm vào huyết đạo của hai nàng.

Chỉ thấy hai nàng sau khi bị điểm huyết đạo, liền dừng các động tác, cuối cùng ngã vật xuống sàn.

Khoang thuyền đột nhiên im lặng như tờ, chỉ còn lại tiếng nổ lách tách của ngọn nến, và tiếng thở dài não nuột của Lãnh Như Băng.

Chàng chậm rãi đảo mắt nhìn ba thiếu nữ đang nằm trước mặt, trong lòng trầm nghĩ: “Những phân tranh gần đây trong võ lâm đều do ba vị cô nương này khởi phát mà nên cả. Nếu như ta đủ độc ác, có thể ném cả ba người họ xuống sông. Tuy rằng không thể làm cho võ lâm trở nên an định, nhưng ít nhất cũng có thể giảm bớt phần kịch liệt...”

Nhưng chàng lại nghĩ: “Ba vị cô nương này đối với mình đều có đại ân đại đức, tình thâm nghĩa trọng. Vương Thông Huệ và Công Tôn Ngọc Sương luyện tập Ma Công cũng chỉ vì mình, trước mắt người duy nhất có thể giết chỉ là Vương Tích Hương.”

Nhưng vừa nghĩ đến Vương Tích Hương thì tâm ý chàng lại chuyển động: “Công Tôn Ngọc Sương có võ công cái thế, tài hoa kinh người, dưới tay lại có vô số cao thủ tuyệt thế, chuẩn bị tạo nên một trận hào kiếp trong võ lâm, người duy nhất có thể ngăn cản nàng lại được, chỉ có một mình Vương Tích Hương. Nếu như ta giết chết Vương Tích Hương, chỉ sợ thiên hạ không còn ai khiến Công Tôn Ngọc Sương e dè được nữa. Lúc đó, nàng ta sẽ muốn làm gì thì làm, cả võ lâm sẽ bị nàng đồ sát, máu chảy thành sông, cây chết thành núi. Lưu lại tính mệnh của Vương Tích Hương, ít nhất còn có người kiểm chết nàng ta lại phần nào... Còn lại Vương Thông Huệ, ngoại trừ quá háo danh và có chút tự tư ra, không có lý do gì để giết nàng cả.”

Tâm niệm chuyển động, cứ thấy cả ba người không ai có thể giết, không ai được giết, không khỏi cảm thấy phiền não, thở dài một hơi tự lẩm bảm một mình:

—Chốn giang hồ đúng là thị thị phi phi, không thể nào hiểu nổi.

Chợt nghe bên ngoài có tiếng Hương Cúc vọng lại:

—Cô nương! Mưa gió đã ngớt hẳn rồi. Có điều dòng nước đã đưa chúng ta đi đâu thì không thể nào biết được.

Lãnh Như Bằng trầm nhủ: “Vương Tích Hương luyện tập Ma Công, luyện đến thay tâm đổi tính. Không biết Hương Cúc, Tố Mai có bị như vậy không?”

Hương Cúc không nghe thấy tiếng Vương Tích Hương trả lời, trong lòng nảy ý hoài nghi liền hỏi tiếp:

—Cô nương à! Vừa nãy mưa to gió lớn, không tiện mở cửa khoang thuyền. Giờ đây mưa đã ngừng, gió đã ngớt, có thể cho Tố Mai tỷ tỷ vào bồi thuốc được không?

Lãnh Như Bằng khẽ chau mày, trầm nhủ: “Nếu như ta không đáp ứng, chỉ sợ sẽ khiến cho bọn Hương Cúc, Tố Mai nghi ngờ. Nếu như đáp ứng, e rằng sẽ lộ ra mọi chuyện.”

Đúng lúc chàng đang khó xử, thì đột nhiên cửa thuyền bật mở, Hương Cúc quần áo, đầu tóc ướt sũng, tay cầm trường kiếm xông thẳng vào khoang thuyền.

Lãnh Như Bằng trầm đề khí, tay nắm chắc «Sâm Thương Kiếm», ngưng thần giới bị.

Mục quang Hương Cúc chuyển động, quan sát tình hình trong khoang thuyền một lượt rồi lên tiếng hỏi:

—Lãnh tướng công, chuyện là thế nào vậy?

Lãnh Như Băng nói:

—Tại hạ đã điếm huyết đạo ba người bọn họ.

Hương Cúc ngạc nhiên thốt lên:

—Tướng công đã điếm huyết đạo ba người bọn họ?

Lãnh Như Băng nói:

—Không sai, cô nương nếu như không tin, tại hạ cũng không ép.

Hương Cúc băn khoăn nói:

—Lãnh tướng công, ngài làm cho tiểu tỳ thật hồ đồ. Ngài điếm huyết đạo cả ba người bọn họ, vậy cuối cùng là muốn giúp ai vậy?

Lãnh Như Băng nói:

—Tại hạ không giúp ai cả.

Hương Cúc nhú mày nói:

—Ôi, ngài càng nói càng làm tiểu tỳ hồ đồ. Ngài mau giải huyết cho cô nương để hỏi cho rõ ràng đã.

Lãnh Như Băng bước lên một bước chắn trước mặt Hương Cúc nói:

—Không được. Bây giờ không được giải huyết cho ai hết.

Hương Cúc ngạc nhiên hỏi:

—Tại sao vậy?

Lãnh Như Băng nói:

—Nếu như một trong ba người được giải khai huyết đạo thì hai người kia cầm chắc cái chết. Chính vì vậy lại hạ tuyệt đối không thể để cho cô nương giải huyết cho Vương cô nương.

Hương Cúc khẽ chau mày liếc, nói:

—Nếu như tiểu tỳ nhất định phải giải huyết cho cô nương thì sao? Lẽ nào tướng công muốn động thủ với tiểu tỳ?

Lãnh Như Băng kiên quyết nói:

—Không sai. Nếu như cô nương muốn giải huyết cho Vương cô nương thì trước hết phải hỏi thanh kiếm trong tay tại hạ đã.

Nói đoạn từ từ đưa «Sâm Thương Kiếm» ra thủ trước ngực.

Hương Cúc ngăn người giây lát rồi hỏi:

—Lãnh tướng công, ngài sắp làm cô gia của chúng tôi rồi, tại sao lại vô tình với cô nương như vậy?

Lãnh Như Băng nói:

—Làm gì có chuyện đó.

Hương Cúc nói:

—Tiểu tỳ và Tố Mai tỳ tỳ đã nghe cô nương đích thân nói ra, làm sao mà giả được?

Lãnh Như Băng thở dài nói:

—Đúng vậy. Nhưng đó đã là chuyện của quá khứ rồi.

Hương Cúc lắc đầu nói:

—Ồ, hôn nhân đại sự, lẽ nào lại có thể đem ra đùa giỡn như vậy? Đối qua đối lại, làm tiểu tỳ chẳng hiểu gì cả. Nếu như ngài chưa đáp ứng, lẽ nào cô nương chúng tôi đã si tâm vọng tưởng?

Lãnh Như Băng nói:

—Điều đó không phải. Tại hạ đích thực đã từng nói sẽ lấy nàng làm vợ. Nhưng khi đó nàng là Vương Tích Hương, một cô nương tài trí hơn người, phong thái diễm lệ, tâm địa thiện lương.

Hương Cúc liền hỏi:

—Bây giờ cô nương chúng tôi không phải càng đẹp hơn sao?

Lãnh Như Băng nói:

—Không sai. Nhưng đó chỉ là biểu hiện bên ngoài, giờ đây nàng đã biến thành một ma nữ kiều mị nhưng ác độc, âm hiểm...

Hương Cúc tức giận ngắt lời chàng:

—Câm miệng! Cô nương đối với ngài một dạ thâm tình, sao ngài dám dùng những lời lẽ ác độc như vậy để nói về cô nương chúng tôi như vậy? Si tâm nữ tử bạc tình lang, quả nhiên không sai.

Lãnh Như Băng chăm chú quan sát thần thái của Hương Cúc, ngoại trừ hiểu chuyện hơn ngày xưa thì dường như không có gì thay đổi. Chàng liền hít vào một hơi nói:

—Cô nương và Vương cô nương sớm tối bên nhau, lẽ nào không nhận ra nàng đã thay đổi?

Hương Cúc nói:

—Tiểu tỳ tự nhiên đã phát giác từ lâu, nhưng cô nương đối với chúng tôi tình thâm nghĩa trọng, cho dù người có trở nên xấu xa hơn nữa chúng tôi vẫn là nha đầu của người.

Lãnh Như Băng khẽ thở dài nói:

—Tình nghĩa này của cô nương khiến tại hạ vô cùng khâm phục.

Hương Cúc liền tiếp lời:

—VẬY tướng công mau giải khai huyết đạo cho cô nương chúng tôi đi.

Lãnh Như Băng nói:

—Chuyện này tuyệt đối không thể.

Hương Cúc tức giận nói:

—Lãnh tướng công, ngài có biết tại sao tôi và Tố Mai tử tử luôn luôn kính trọng ngài không?

Lãnh Như Băng ngẩn người giây lát rồi nói:

—Được hai vị tôn trọng, tại hạ cảm kích vạn phần.

Hương Cúc nói:

—Tôi không cần tướng công cảm kích, chỉ cần tướng công trả lời là tại sao thôi?

Lãnh Như Băng nói:

—Tại hạ không được rõ.

Hương Cúc nói:

—Được, để tôi nói cho tướng công biết. Đó là bởi vì cô nương nhà chúng tôi. Bởi vì cô nương yêu thương ngài, nên tôi và Tố Mai tử tử đã sớm coi ngài là cô gia của chúng tôi rồi.

Lãnh Như Băng nói:

—Bất luận cô nương mắng chửi Lãnh Như Băng này là kẻ vong tình phụ nghĩa hay thứ gì cũng được, tại hạ tình nguyện nhận hết, nhưng tuyệt đối tại hạ không để cô nương giải khai huyết đạo cho Vương cô nương được.

Hương Cúc liền khua kiếm một vòng nói:

—Trừ phi Lãnh tướng công giết chết tôi và Tố Mai tử tử.

Nói đoạn nhắc chân bước lên phía trước.

Lãnh Như Băng lớn giọng quát:

—Đứng lại! Nếu cô nương tiếp tục bước tới, đứng trách tại hạ vô tình.

Hương Cúc liền vung kiếm sử một chiêu «Thiên nữ huy qua», đâm thẳng vào Lãnh Như Băng.

Lãnh Như Băng liền đưa kiếm lên chặn lại đường kiếm của Hương Cúc.

Dưới ánh nến, chỉ thấy thanh kiếm trong tay Hương Cúc đã mẻ một miếng lớn.

Lãnh Như Băng lạnh lùng nói:

—Kiếm trong tay tại hạ sắc bén vô song, cô nương cần phải cẩn thận.

Chỉ nghe bên ngoài có tiếng Tố Mai vang lên:

—Đừng đánh nữa, có gì từ từ nói chuyện.

Hương Cúc thu kiếm lùi lại nói:

—Tỷ tỷ, hắn đã điểm huyết đạo của cô nương, lại không cho tiểu muội giải huyết cho người.

Tả thủ của Tố Mai đã đứt một ngón tay, y phục lấm tẩm vết máu. Tố Mai chậm chậm bước vào khoang thuyền nhìn Lãnh Như Băng nói:

—Lãnh tướng công, cô nương nhà chúng tôi đối với người cũng không bạc mà?

Lãnh Như Băng nói:

—Nếu như là Vương Tích Hương trước đây, cô nương đứt một ngón tay, liệu nàng có tọa thị bàng quan được không?

Đầu tóc Tố Mai rũ rượi, sắc mặt trắng bệch, hiển nhiên là do không được cấp cứu kịp thời, mất máu quá nhiều mà nên. Chỉ nghe ả khẽ thở dài rồi nói:

—Không sai, cô nương nhà chúng tôi đã thay đổi. Nhưng dù sao đó vẫn là cô nương của chúng tôi. Lãnh tướng công, thế gian này chỉ còn mình tướng công là có thể khuyên cô nương chúng tôi quay đầu thôi!

Lãnh Như Băng lắc đầu nói:

—Không thể được! Theo tại hạ, Ma Công của nàng đã ăn sâu vào tiềm thức, không ai có thể khuyên nàng được nữa rồi.

Tố Mai nói với giọng van nài:

—Có thể được mà. Thế gian này chỉ có một mình ngài là được thôi.

Lãnh Như Băng cười khổ nói:

—Nàng đánh tại hạ một chưởng, thọ thương cũng không nhẹ.

Tố Mai nói:

—Lúc đó thần trí cô nương bị «Cửu Ma Huyền Công» khống chế, những lúc bình thường thì vẫn là Vương Tích Hương hiền dịu nhu hòa từ ái của ngài ngày xưa.

Lãnh Như Băng nói:

—Nhưng Ma Công của nàng lúc này đã quá thâm hậu, tại hạ liệu có thể khiến nàng khôi phục được thần trí không?

Tố Mai nói:

—Biện pháp thì có, chỉ không biết Lãnh tướng công có đủ nhẫn nại để làm hay không thôi?

Lãnh Như Băng nói:

—Chỉ cần có thể cứu nàng ra khỏi ma cảnh, bất luận phải chịu sự thống khổ thế nào, Lãnh Như Băng này cũng không một lời oán thán.

Hương Cúc mỉm cười nói:

—Ồ, không sai. Quả không uống một tấc chân tình của cô nương chúng ta.

Lãnh Như Băng nói:

—Chỉ cần cô nương phân phó, tại hạ xin tận tâm tận lực đi làm.

Tố Mai nói:

—Theo tiểu tỳ quan sát khi cô nương tham luyện «Cửu Ma Huyền Công», dường như có một thời gian tỉnh táo...

Lãnh Như Băng tiếp lời nói:

—Vừa nãy chính là thời gian mà nàng tỉnh táo, chỉ tiếc là thời gian quá ngắn.

Tố Mai nói:

—Mỗi ngày, trong mười hai canh giờ, chỉ có một sát na mà cô nương tỉnh táo thôi. Nhưng cứ trong bảy ngày, lại có một khoảng thời gian khá dài mà cô nương tỉnh táo. Trong khoảng thời gian đó, cô nương lại yêu cầu hai chúng tôi kể lại hết những chuyện mà mình đã làm trong bảy ngày vừa qua. Mỗi lần nghe xong thì đều không khỏi thương tâm, khóc lên thành tiếng.

Lãnh Như Băng liên hỏi:

—Thời gian mà nàng tỉnh táo ấy được bao lâu?

Tố Mai đáp:

—Ước chừng một tuần trà.

Lãnh Như Băng nói:

—Như vậy cũng quá ngắn.

Tố Mai nói:

—Chỉ cần Lãnh tướng công bốt nói đi những lời thương tâm, thiết nghĩ như vậy cũng đủ rồi.

Lãnh Như Băng nói:

—Cứ cho rằng nàng chịu đáp ứng, nhưng sau khi thời gian tỉnh táo qua đi, nàng lại trở nên lạnh lùng tàn khốc, như vậy thì có tác dụng gì?

Tố Mai liền nói:

—Nhưng cô nương có thể tự cứu lấy mình.

Lãnh Như Băng vội vàng hỏi:

—Tự cứu?

Tố Mai nói:

—Không sai! Trên thế gian này, không ai có trí tuệ bằng cô nương, cũng chẳng ai kiến văn quảng bác như cô nương, tự nhiên là chỉ có cô nương mới có khả năng tự cứu lấy mình ra khỏi ma đạo mà thôi.

Lãnh Như Băng nói:

—Nếu như nàng có thể tự cứu thì đã không lún sâu vào ma đạo như vậy.

Tố Mai nói:

—Đây là hai chuyện khác nhau, không thể hòa làm một để nói được.

Lãnh Như Băng nói:

—Chẳng lẽ lại là hai chuyện khác nhau?

Tố Mai nói:

—Cô nương luyện tập Ma Công, chỉ vì muốn giữ mạng, biết rõ sẽ bị lún sâu vào ma đạo, nhưng vẫn không thể không luyện.

Lãnh Như Băng thở dài tiếp lời:

—Giờ đây nàng vì khôi phục bản tính thiện lương, biết rõ rằng nguy hiểm rất lớn, nhưng không thể không mạo hiểm.

Nói đến đây, chàng ngừng lại một chút rồi tiếp:

—Thời gian ngắn quá như vậy, chỉ sợ rằng hy vọng thì ít mà thất vọng thì nhiều.

Tố Mai liền nói:

—Chúng ta cứ đi bước nào hay bước ấy vậy! Nếu như chúng ta không thể khuyên bảo được cô nương, lúc ấy hãy nghĩ cách khác sau.

Lãnh Như Băng nói:

—Được. Tại hạ xin đáp ứng lời thỉnh cầu của hai vị cô nương. Tuy nhiên giờ đây vẫn chưa thể giải khai huyết đạo cho Vương cô nương được.

Tố Mai liền hỏi:

—Nếu như không giải khai huyết đạo, làm sao biết có phải cô nương đang tỉnh táo hay không?

Lãnh Như Băng đưa mắt nhìn Vương Thông Huệ và Công Tôn Ngọc Sương rồi nói:

—Nếu như giải khai huyết đạo, chỉ sợ hai vị cô nương này đều vong mạng dưới độc thủ của nàng.

Tố Mai liền hỏi:

—Vậy ý của Lãnh tướng công thế nào?

Lãnh Như Băng nói:

—Theo tại hạ, trước hết đưa hai vị cô nương này lên bờ, sau đó mới giải khai huyết đạo cho nàng.

Tố Mai liền hỏi:

—Chẳng lẽ thả cho bọn họ đi?

Lãnh Như Băng nói:

—Không sai, thả bọn họ đi rồi, chúng ta mới có thể an tâm cứu trợ cho Vương Tích Hương được.

Tố Mai nói:

—Sóng nước mênh mông, không thấy bến bờ đâu hết. Lúc này còn không biết chúng ta đang ở đâu, bốn bề không thấy một chiếc thuyền nào, làm sao mà đưa họ đi được?

Lúc này, mặt trời đã lên cao, một tia sáng vàng lóng lánh chiếu vào trong khoang thuyền.

Lãnh Như Băng rất muốn ra bên ngoài xem thử, nhưng lại sợ sau khi mình ra ngoài, Hương Cúc và Tố Mai sẽ giải khai huyết đạo cho Vương Tích Hương, nên không dám động thân. Chàng đang suy tính thì thân thuyền chợt lắc mạnh một cái, tiếp đó một giọng nói thô hào vang lên:

—Trên thuyền này có ai còn sống không?

Hương Cúc tức giận nói:

—Hừ, kẻ nào nói năng khó nghe như vậy. Mọi người phải ra giáo huấn cho hắn một trận mới được.

Lời chưa dứt thì người đã xách kiếm lao vọt ra khỏi khoang thuyền.

Tố Mai không kịp ngăn Hương Cúc lại, bèn lớn giọng gọi với theo:

—Hương Cúc mọi người, không được vọng động.

Tiếp đó cũng theo sát Hương Cúc phóng ra ngoài.

Lãnh Như Băng thấy hai người chạy ra, liền lập tức chạy theo, tiện tay đóng luôn cửa khoang thuyền lại.

Ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy một con thuyền lớn đang đậu trước mặt. Từ trên thuyền lớn có bốn chiếc thang dài đang bắc xuống mũi chiếc thuyền của bọn chàng.

Hương Cúc đã đứng ở đầu thuyền, đang định phát tác thì bị Tố Mai kịp thời ngăn lại.

—— o0o ——